

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.874 van 25 maart 2016
in de zaak A. 218.429/XIV-36.921**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Zouhaier Chihaoui
 kantoor houdend te 1083 Ganshoren
 Landsroemlaan 40
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 12 februari 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 159.944 van 14 januari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 23 februari 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast dat verzoekster in haar synthesememorie een volledig nieuwe wending geeft aan haar tweede middel. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe om in de plaats van de eerste rechter te onderzoeken of de uiteenzetting in de

synthesememorie al dan niet een nieuw middel bevat in vergelijking met het inleidend verzoekschrift. Het eerste middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

2. Artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet omschrijft de synthesememorie als een processtuk “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het ontwikkelen van een nieuw middel of het geven van een nieuwe invulling aan een middel kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd.

De vereiste van een samenvatting van de middelen als bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet vormt geen ongeoorloofde beperking van het recht op een effectief rechtsmiddel of van het recht op een effectief hoger beroep voor een nationale instantie, als bedoeld in artikel 13 van het EVRM. Het doel van de bewuste nationale regelgeving is een snelle en efficiënte afhandeling van de annulatieberoepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daardoor wordt de toegang voor verzoeker tot de rechter niet disproportioneel verminderd. Verzoekers hebben immers de keuze tussen het afzien van de mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen, waardoor uitspraak zal worden gedaan over hun middelen zoals uiteengezet in hun verzoekschrift tot nietigverklaring, of het gebruikmaken van de mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen, waarbij zij echter aan de voorwaarde van het samenvatten van de middelen dienen te voldoen. In het licht van de keuzemogelijkheid waarover verzoeker dus beschikte en de doelstellingen van de wetgever, kan deze laatste voorwaarde niet als een overdreven formaliteit worden beschouwd.

Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster in haar synthesememorie heeft gesteld dat “verwerende partij [...] impliciet doch zeker het bestaan van het privéleven [heeft] vastgesteld, en [...] dus een afweging [heeft] gemaakt van de in het geding zijnde belangen, zoals blijkt uit de replieknota”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook op wettige wijze besluiten dat hij niet meer diende in te gaan op de grief betreffende verzoeksters privéleven.

Het derde middel is kennelijk ongegrond.

4. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, wordt in punt 2.2. van het bestreden arrest wel degelijk geantwoord op de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en op haar grief betreffende de aangevoerde schrijnende situatie. Het bestreden arrest voldoet op dit punt aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het eerste onderdeel van het vierde middel is kennelijk ongegrond.

Met haar kritiek dat “de Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen] ten onrechte heeft geoordeeld dat het gaat om een gebonden bevoegdheid” gaat verzoekster voorbij aan de concrete motivering in punt 2.6 van het bestreden arrest. Het tweede onderdeel van het vierde middel is kennelijk ongegrond.

5. Het rechtszekerheidsbeginsel is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het vijfde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijftientig maart tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams